

jaar, in 1967, nam hij afscheid van 'zijn Bakkersbond' om van zijn pensioen te genieten. Maar niet alvorens over hem van vele zijden als een voor het CNV uitermate verdienstelijke figuur de loftrumpet was gestoken vanwege zijn samenbindende en constructieve leiding. En dat niet alleen in de vooroorlogse periode van de dertiger jaren met al haar problemen rond de groeiende werkloosheid en de periode van 'stilstand' vanwege de bezetting in de jaren 1940-1945, maar vooral ook in de naoorlogse fase van wederopbouw voor de vakbeweging.

Ook in andere kringen van het maatschappelijk leven in het westen van de Maasstad viel hij op waar hij een grote mate van bescheidenheid en medemenselijkheid paarde aan aanzienlijke leidinggevende capaciteiten, sterk stimulerend, steeds nieuwe initiatieven ontwikkelend.

Zo verzocht men Elsinga in 1954 toe te treden tot het bestuur van Patrimoniums Woningstichting te Delfshaven. Een jaar later koos men hem als voorzitter, een functie die hij tot eind 1981 vervulde. Onder zijn voorzitterschap is die corporatie uitgegroeid tot een organisatie die zich op het brede terrein van de volkshuisvesting is gaan bewegen. Vooral de bijdrage die de stichting aan de stadsvernieuwing heeft geleverd is in de beginperiode van zijn voorzitterschap zeer groot geweest. In dit kader dient vermeld te worden dat hij in 1968 mede-oprichter was van de Stichting Patrimoniums Bejaardenhuisvesting, waarvan hij tevens voorzitter werd, een functie die hij tot eind 1981 bekleedde. Naast het bouwen van woonvoorzieningen in de woningwetsector heeft hij de ontwikkelingen in de premiehuursector, dus ook voor zogenaamde middengroepen, met veel deskundigheid begeleid.

Deze laatste activiteit bracht tegelijkertijd het initiatief voort tot oprichting van de bejaardenvoorziening 'Stichting De Mathenesser Bogert', waarvan hij vanaf zijn mede-oprichterschap in 1968 tot 1984 eveneens voorzitter was. Kenmerkend voor zijn manier van werken op dit gebied is de wijze waarop deze organisatie van de grond kwam. Een te koop staand kerkgebouw werd gekocht door de woningstichting en, zij het met gedeeltelijke nieuwbouw, omgebouwd tot een bejaardenverzorgingshuis. Om ouderen te kunnen verzorgen werd een verzorgingsstichting in het leven geroepen waarin een breed scala van protestants-christelijke kerken vertegenwoordigd was. De Mathenesser Bogert werd gekenmerkt door een opnamebeleid waarin voor intensief verzorgingsbehoevenden ruim plaats was. Onder zijn vooruitstrevende leiding